

***βαρβάρισμα** τό, βερβέρισμα Ἡπ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρβαρίζω (I).

1) Φλυαρία Κρήτ. (Σητ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρβά-
ρα 1. 2) Τρόμος, ἐκφοβισμός Ἡπ. Συνών. βαρβά-
ρα 5, φοβέρα.

***βαρβαριστής** ἐπίθ. Θηλ. βερβερίστρα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρβαρίζω (I).

Φλύαρος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρβάρας 2.

***βαρβαριστό** τό, βερβεριστό Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρβαρίζω (I).

Φλυαρία συνεχής: Πιάσε νὰ κάνης δουλειὰ κι ἄσ' τὸ βερ-
βεριστό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρβάρα 1.

Βαρβαρίτσα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ὀν. Βαρβάρα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα κατὰ
τύπ. ὑποκορ.

Ἡ ἀγία Βαρβάρα: Γνωμ.

Νικολίτσες, Βαρβαρίτσες, | ὅπου νὰ εἶσαι μέσα νὰ εἶσαι!
(ὅτι πρέπει νὰ προφυλάττεται κάνεις ἀπὸ τὸ ψῆχος τὸ
ὁποῖον ἐνσκήπτει κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν τῆς ἀγίας
Βαρβάρας καὶ τοῦ ἀγίου Νικολάου).

βάρβαρο τό, Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) βάρβαρος ὁ,
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος.

1) Τὸ φυτὸν δίκταμος ἡ λευκὴ (dictamus albus) τῆς
τάξεως τῶν ρυτωδῶν (rutaceae) Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.)

2) Τὸ φυτὸν πετροσέλινον τὸ ἡμερον (petroselinum
rativum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae)
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. μακεδονήσι, μαιντανός,
μυρωδιά. [**]

βαρβαρόθερμη ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος καὶ τοῦ οὐσ. θέρμη.

Σφοδρὸς πυρετός.

βαρβαρόλογος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Λόγος βάρβαρος, ἀγροϊκος.

βάρβαρος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) βάρβαρος
βόρ. ἰδιώμ. ἀβάβαρος Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Λάστ.)
Σῦρ. ἀβάβαρος Σάμ. Πληθ. τὰ βάρβαρα ἀγν. τόπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βάρβαρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀγενής, ἀπολίτιστος, ἀγροϊκος,
βάνανσος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἀνθρωπος βάρβαρος.
Γυναῖκα βάρβαρη. Ἔθνος βάρβαρο. Τρόπος βάρβαρος. Δια-
γωγή βάρβαρη κοιν. || Ποίημ.

Εἶν' ἱερὸ προσκυνητῶρι | καὶ δὲ θέλει πατηθῇ

ἀπὸ βάρβαρο ποδᾶρι | πάρεξ ὅταν χαλαστῇ

(βάρβαρο ποδᾶρι ἀντὶ βάρβαρου ποδᾶρι) ΔΣολωμ. 53.
Συνών. ἄβρωτος 3 β, ἀγενής, ἀγροϊκητος Β 4, ἀ-
γροϊκος Ι 1, ἀνεύγενος, ἀπότομος 4, βαρβαρό-
τροπος, βαρειόησκιος 3, χωρεάτης, ἀντίθ. εὐγε-
νής, εὐγενικός. 2) Ὁ ἐν ᾧ κατοικοῦν ἄνθρωποι βάρ-
βαροι κοιν.: Τόπος βάρβαρος. Σπίτι-χωρὶς βάρβαρο.

Β) Οὐσ. 1) Πᾶς βάρβαρος ἄνθρωπος ΔΣολωμ. 187:
Ποίημ.

Ἐχεις τὴ μοῦσα, ἂν τὴ δεχθῇς εἰς τὸ θερμό σου στήθος,
γιὰ τοῦ βαρβάρου τὴν ψυχὴν δὲν εἶναι παρὰ λίθος.

2) Τοῦρκος κοιν.: Ἀσμ.

Δὲν ἦτο κρεῖμ' οἱ βάρβαροι ἀπάνω σου ν' ἀράξουν

κι ἀπόκειας Τοῦρκοι νὰ ῥθουνσι γιὰ νὰ σ' ἀπορρημάξουν!

Κρήτ.

βαρβαρόστομος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος καὶ τοῦ οὐσ. στόμα.

Ὁ ἀγροϊκὸς ὁμιλῶν, ἀθυρόστομος.

βαρβαρότητα ἡ, σύνηθ. βαρβαρότη Κέρκ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαρβαρότης.

Τρόπος, λόγος, ἐνέργεια βάρβαρος.

βαρβαρότοπος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Τόπος βαρβάρων πολλαχ.: Κ' ἐγὼ ἦρθα δῶ 'ς τὸ βαρ-
βαρότοπο νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου παράδικα (ἐκ διηγ.) Ἀστυπ.

βαρβαρότροπος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρβαρος καὶ τοῦ οὐσ. τρόπος.

Βάρβαρος, ἀγροϊκος: Βαρβαρότροπα καμώματα. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βάρβαρος Α 1.

***βαρβάρω** ἡ, βιρβίρω Θράκ.

Λέξις πεποιημένη.

Κόρη πολυλόγος, φλύαρος. Συνών. βαρβάρα Ι γ.

βαρβαρώνω Αἴγιν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύπρ. Προπ.
(Πάνορι.) κ.ά. βαρβαρώνου Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ.
(Σέρρ. Σιάτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ὀν. Βαρβάρα.

Βαρβαρίζω (II), δ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Γνωμ.

Ἀγία Βαρβάρα βαρβαρώνει, | ἅγιος Σάββας σαβανώνει
κι ἅγιος Νικόλας παίρνει καὶ χώνει

Αἴγιν. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς εἰς πάντας τοὺς εἰρημέ-
νους τόπους, περὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἰδ. βαρβαρίζω (II).

βαρβαταρίζω Πόντ. βαρβαταρίζω Πόντ. (Τραπ.)
φαρφαταρίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. καὶ *βαρβαλ-λί-σ-ω. Κατὰ
ΦΚουκουλ. ἐκ τοῦ ἀρχ. βατταρίζω. Ἰδ. Ἀθηνᾶν 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 86.

Κάμνω ταραχὴν, θορυβῶ: Τὰ μωρὰ ἐβαρβατάριζαν.
|| Φρ. Ἐφαρφατάρισαν ἀπάν'-ι-μ' τὰ φτεῖρας (ἐφθειρίασα).
Συνών. βορυβορυρίζω.

βαρβατάρισμαν τό, Πόντ. βαρβατάρισμαν Πόντ.
βαρβατάρισμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρβαταρίζω.

Θόρυβος, ταραχὴ, ὄχλοβοή. Συνών. βαρβατα-
λαξία.

βαρβατέλλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαρβατέλλι Ἡπ.
Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρβατός καὶ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρᾶς ἡλικίας τράγος εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρώτην
ἐκδήλωσιν τοῦ γενετησίου ὄργασμου. Συνών. βαρβα-
τσέλλι-κο (ἰδ. *βαρβατέλλικος).

***βαρβατέλλικος** ἐπίθ. βαρβατέλλικο τό, Πελοπν.
(Ἀρκαδ.)

Τὸ οὐδ. οὐσ., βαρβατέλλι, δ ἰδ.

***βαρβατέλλιος** ἐπίθ. βαρβατέλλιος Κρήτ. Θηλ.
βαρβατέλλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρβατέλλι.

Ὁ ἐπιρρεπὴς πρὸς τὴν ὀχείαν.

βαρβατεύω σύνηθ. βαρβατεύω Κρήτ. κ.ά. βαρ-
βατεύον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. Μέσ. βαρβατεύομαι Πελοπν.
(Μαζαίικ.) βαρβατεύουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ.
βαρβατεμένος σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρβατός.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι τὴν γεγε-